

N:o 120.

Af herr **E. Persson** i Borrby, om skrifvelse till Kongl. Maj:t
angående rätt för jordegare att inlösa till statsverket
indragna hospitalsräntor m. m.

Under nästlidet års riksdag hemställde jag i motion n:o 106, att Riksdagen måtte besluta att i skrifvelse till Kongl. Maj:t anhålla, att Kongl. Maj:t behagade taga i öfvervägande, huruvida icke enahanda nedsättning och afskrifning af grundskatter, som genom nådiga kungörelsen den 5 juni 1885 och lagen den 2 december 1892 stadgats i fråga om viss jord, måtte kunna bestämmas jemväl i fråga om hospitalens till statsverket indragna frälseräntor och andra afgälder af fast egendom. Jag erinrade dervid, hurusom genom 4 punkten nådiga kungörelsen den 5 juni 1885 angående nedsättning i de på viss jord hvilande grundskatter, hospitalens med ingången af år 1877 till statsverket indragna frälseräntor och andra afgälder af fast egendom från sådan nedsättning undantagits, i följd hvaraf och då berörda räntor och afgälder ej berördes af lagen den 2 december 1892 angående afskrifning af de å viss jord hvilande grundskatter, desamma fortfarande kvarstodo oafkortade.

Ehuru jag på skäl, som jag i motionen anfört, och till hvilka jag nu värdsamt hänvisar, fortfarande hyser den åsigt, att enahanda förmåner, som genom 1885 års nådiga kungörelse och lagen af år 1892 tillkommit andra hemman genom grundskatternas nedsättning och afskrifning, jemväl borde tillkomma f. d. hospitalshemmanen, anser jag mig likväl nu icke böra upprepa min hos senaste Riksdag gjorda, men af Riksdagen afslagna

framställning. Men som i allt fall de afgifter, som nu från ifrågavarande hemman utgå och, beträffande åtminstone de i Kristianstads län befintliga, årligen påföras desamma under titel »f. d. hospitalsfondens inkomster», äro otidsenliga och besvärliga beskattningar, som torde böra afskaffas, så har jag ansett sådant kunna ske derigenom, att egarne till de hemman, som med omförmälda besvär äro belastade, erhöle rättighet att mot erläggande af visst belopp, motsvarande det efter skäligen procent kapitaliserade värdet af medelafgiften för vissa år, befria sina fastigheter från ifrågavarande onda. Lämpligt torde dervid vara, att lösesumman finge erläggas antingen på en gång eller, derest fastighetsegaren det önskade, genom afbetalningar under vissa år. Derom, så väl som om de vilkor i öfrigt, som för inlösen kunde finnas lämpliga att föreskrivas, torde likväl närmare utredning erfordras, hvarför jag vill vördsamt hemställa,

att Riksdagen må besluta att i skrifvelse till Kongl. Maj:t anhålla, att Kongl. Maj:t behagade taga i öfvervägande, huruvida och under hvilka vilkor hospitalens till statsverket indragna frälseräntor och andra afgälder af fast egendom må kunna af vederbörande jordegare inlösas.

Stockholm den 27 januari 1899.

Esbjörn Persson.